

якою розуміємо його здатність до інтегрування всієї сукупності специфічних якостей (здібностей) особистості. Йдеться про професійно-управлінські (психологічні) здібності, знання, вміння і навички, тобто про знання, які забезпечують ефективність управлінської діяльності. У цьому аспекті управлінська компетентність постає як система внутрішніх ресурсів керівника, необхідна організація ефективного керівництва підлеглими [3, с. 264].

Отже, сутнісна значимість соціально-психологічної компетентності керівника закладу освіти полягає у професійній готовності управлінця закладом освіти усвідомлено, своєчасно та творчо розв'язувати багатоманітні управлінські завдання. Саме керівник повинен бути наділеним результативними здатностями щодо адекватної міжособистісної взаємодії та оптимально поєднувати різні стилі і прийоми управління. Відповідно діяльність керівника закладу освіти має багатоаспектний характер, здійснюється під впливом різних зовнішніх і внутрішніх факторів та в умовах невизначеності, що вимагає від нього високої управлінської компетентності й необхідності у психологічній підтримці.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кірдан О., Кудла М., Прищеп С. Формування управлінської компетентності майбутніх викладачів вищої школи та керівників закладів освіти у сучасному науковому дискурсі. *Перспективи та інновації науки*, 2023. №11(29).
2. Ребуха Л., Зварич Г. Навчання у вищій школі: формування управлінської компетентності у майбутніх педагогів. *Гуманітарні студії: історія та педагогіка*, 2023. №1(05). С. 114–124.
3. Ребуха Л., Шегда В. Управлінська культура викладача. Інновації в освіті: реалії та перспективи розвитку: матеріали V Міжнародної науково-практичної конференції. (Тернопіль, 11 травн. 2023 р.) Тернопіль: ЗУНУ, 2023. С. 264–266.

Олеся Литвиненко

*здобувачка другого (магістерського) рівня вищої освіти
зі спеціальності «Управління закладами освіти»,
Західноукраїнський національний університет*

Науковий керівник – Лілія Ребуха

*завідувач кафедри освітології і педагогіки,
доктор педагогічних наук, професор,
Західноукраїнський національний університет*

ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ УПРАВЛІННЯ ЯК ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ

Інформатизація у сфері освіти супроводжується впровадженням засобів інформаційних та комунікаційних технологій у професійну діяльність педагогів. Дослідження впливу інформаційно-комунікаційних технологій (далі ІКТ) на якість професійної освіти залишається однією з важливих проблем [1, с. 263; 4].

В даний час освіта розглядається як фактор зростання соціального та економічного добробуту, конкурентоспроможності країни. Однак часто констатують невідповідність рівня професійної освіти до потреб економіки.

Сьогодні слід говорити про те, що особливої ролі набуває інформатизація всіх сфер життєдіяльності людини: науки, виробництва, освіти. Інформатизація у сфері освіти супроводжується впровадженням засобів інформаційних та комунікаційних технологій у предметні галузі, професійну діяльність педагогів та організацію управління навчально-виховним процесом. Однак використання ІКТ в освітній та управлінській практиці професійної освіти має епізодичний характер, тому вивчення їх впливу на якість професійної освіти залишається важливою проблемою [2; 4].

Якість освіти – інтегральна характеристика освітнього процесу та її результатів, що виражає міру їх відповідності поширеним у суспільстві уявленням у тому, яким має бути освітній процес і яким цілям він має служити. Оскільки думки з цього приводу розходяться, трактування терміну різняться. У словнику узгоджених термінів та визначень у галузі освіти визначається, з одного боку, як відповідність освіти (результату, процесу, соціальної системи) різноманітним потребам, інтересам особистості, суспільства, держави, з іншого – як сукупність споживчих властивостей освітньої послуги, що забезпечує можливість задоволення комплексу потреб із всебічного розвитку особистості учня (студента) [2].

До факторів, умов та показників якості освіти, необхідних та достатніх умов досягнення якості освіти належать:

- висококваліфіковані викладачі та мотивація викладацького складу;
- навчально-методичне забезпечення – вільний доступ до підручників та професійної літератури, до сучасних навчальних матеріалів та додаткових інформації;
- матеріально-технічна база – добре обладнані навчальні класи та лекторії, стан матеріально-технічної бази навчального закладу;
- інтелектуальний потенціал навчального закладу, інноваційна активність керівництва, впровадження інноваційних процесів;
- студенти (учні) та випускники, здатність учня та конкурентоспроможність випускників на ринку праці, досягнення випускників та ін.

Таким чином, практика впровадження інноваційних моделей освіти та нових форм навчального процесу базується на використанні передових ІКТ, мережевих сервісів та засобів. Особливість застосування інформаційних та комунікаційних технологій обумовлена їхньою каталітичною (прискорювальною) функцією. Вони реалізуються у складі інтерактивного освітнього середовища, що інтегрує контент з навчальних предметів та сучасні педагогічні технології, забезпечуючи зв'язність змістовних, методичних та технологічних компонентів навчання та реальну можливість підвищення якості освіти.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Литвин А. В., Руденко Л. А., Козяр М. М. Інтегрування інформаційно-комунікаційних та освітніх технологій у вищій школі. *Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання у підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми* : зб. наук. пр. Київ ; Вінниця : ТОВ «Друк плюс», 2021. Вип. 60. С. 263–271.

2. Литвин А., Перегуда Н. Проектування педагогічних програмних засобів для професійно-технічних навчальних закладів : концептуальні засади. *Професійно-технічна освіта*. 2016. № 4 (73). С. 7–11.
3. Ребуха Л. З., Кізима Т. О., Гомотюк О. Є. Професійна освіта: принципи формування професійної грамотності у майбутніх фахівців економічних спеціальностей. *Інноваційна педагогіка*. 2020. Випуск 25, Том 2. С. 153–156.
4. Ребуха Л.З. Інноваційні процеси вищої школи: технологічний аспект. *Теорія і практика розвитку наукових знань: матеріали II міжнар. наук.-практ. конф.* (Київ, 28–29 груд. 2017 р.). Київ: МЦНД, 2017. Ч. III. С. 35–36.

Максим Рисан

*здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти
зі спеціальності «Управління закладами освіти»,
Західноукраїнський національний університет
Науковий керівник – Лілія Ребуха
завідувач кафедри освітології і педагогіки,
доктор педагогічних наук, професор,
Західноукраїнський національний університет*

СУЧАСНІ ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ У СФЕРІ ОСВІТИ: МОЖЛИВОСТІ І ПЕРСПЕКТИВИ

Сучасна наука розвивається з неймовірною швидкістю, розповсюджуючи свої досягнення у всі сфери життєдіяльності людини. Загальна інформатизація відбилася у сфері освіти, починаючи з дошкільної, закінчуючи вузівською, а також додатковою. Так, серед глобальних трендів на ринку праці, які визначають систему освіти сьогодні, є: фрілансинг, робота поза офісом чи виробничими приміщеннями; зміна засобів комунікацій між працівниками; зміна процесів, інструментів та методів управління робочими процесами; взаємодія людини та робота, людини та штучного інтелекту; зростання швидкості прийняття рішень та технологій обробки даних; багатозадачність [1].

В даний час можна спостерігати, що освітні організації, як і раніше, перебувають у стані подолання традиційних проблем індустріальної парадигми освіти [2]. Навчання в основному пов'язане з індивідуальною роботою, індивідуальною системою оцінювання, видачею готових завдань та вихідних даних, відсутністю багатозадачності та фокусом на правильному, єдиному можливому вирішенні поставленої проблеми. Навчання на основі компетенцій, у тому числі компетенцій майбутнього, не може будуватися на освітніх технологіях минулого, які були максимально ефективними та доцільними для підготовки фахівців в умовах індустріальної епохи ХХ ст. Перехід до нової освітньої моделі можливий лише за умови повної інтеграції освітньої системи у цифрове середовище [2; 3].

До глобальних змін, що стосуються сучасної освітньої системи, можна віднести наступне: зміна методів та способів доставки інформації та освітнього контенту; зміна характеру, методів доступу до освітнього контенту; зміна характеру взаємодії суб'єктів освітнього процесу; зміст освітнього контенту. За